

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΘΡ. ΖΑΗΜΗ.

Ὁ Θρασύβουλος Ζαήμης ἐγεννήθη τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1822, ἐν Κερπηνῇ τῶν Καλαβρύτων, ἐκ πατρὸς τοῦ Ἀνδρέου Ἀσημάκη Ζαήμη, καὶ μητρὸς τῆς Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Ἰωάννου Παπαγιαννοπούλου ὀνομασθέντος Δηλιγιάννη, ἐκ Αἰγυπτίων, Προστυτῆς τῆς Πελοποννήσου. Ἀπεβίωσεν οὗτος ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 58. Θάψωντος τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀνδρέου Ζαήμη, τὴν 4 Μαΐου 1840, ὁ νέος Θρασύβουλος ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν,

νὰ δεχθῇ κατόπιν τὴν πρωθυπουργίαν, προστενεχθεῖσαν αὐτῷ. Ἀξιάσης τῆς Συνελεύσεως, διορίσθη Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Τὸν 8βριον τοῦ 1865, μετέσχε τοῦ ὑπὸ τὸν Δεληγεώργην βραχυβίου ὑπουργείου, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν. Τότε, καταργηθέντος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, παρητήθη τῆς θέσεως τοῦ ὑπουργοῦ. Τῷ 1868, ἐγένετο Βουλευτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη ἀντιπολιτεύσεως. Τῷ 1875 ἐξελέχθη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, μετὰ τὸν Κουμουνδούρον, κληθέντα εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Ὅτε τῷ 1877 συνεκρατήθη τὸ Οἶκου-



ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΖΑΗΜΗΣ

τὸν Αὐγούστον τοῦ 1843· σπουδάζας ἐκεῖ τὰ νομικά, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1847. Τῷ 1850 ἐξελέχθη Βουλευτὴς Καλαβρύτων. Τῷ 1855 ἐξελέχθη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τῷ δὲ 1859 ἐγένετο Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Τὸν Μάιον τοῦ 1864, πρωθυπουργοῦντος τοῦ Βάλβη, ἀπεστάλη εἰς Ἑπτανήσον, ὡς ἑκτακτος Ἀπεσταλμένος ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐξ Ἑπτανήσου πληρεξουσίων καὶ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν ταῖς νήσοις τὰς ἐλληνικὰς Ἀρχάς. Ἐπανελθὼν ἐξ Ἑπτανήσου, ἀπέτρε νὰ μεθέξῃ τοῦ ὑπουργείου Κανάρη καὶ

μενικὸν ὑπουργεῖον, ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, παραιτηθεὶς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878 μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του.

Ὁ Ζαήμης εἶναι ὁ ιδρύσας, ὡς Πρωθυπουργός, τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, οὗ ὁ σκοπὸς ἀνεγνωρίσθη ἐθνικώτατος καὶ αἱ ὑπηρεσίαι ὑπὲρ τοῦ ἐλληνισμοῦ τελεσφόροι. Ὁ Θ. Ζαήμης ἐνυμφεύθη, ἐν ἔτει 1856, τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Κ. Μουρούζη Ἐλίξαν, ἀναδειχθεῖσαν ἀνταξίαν αὐτοῦ σύζυγον καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, πιστὴν διάδοχον, μίαν δὲ

συνάμα τῶν διαπρεπῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπὶ νοημοσύνῃ ἑλληνίδων. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα. Ὁ Ζαήμης ἦτο ἐκ τῶν μάλλον εὐπαιδευτῶν πολιτευομένων, ἐνήμερος δὲ εἰς τὰς τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης προόδους, ὡς φιλαναγνώστης εἰς ἄκρον. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ εἶναι μία τῶν πλουσιωτέρων ιδιωτικῶν πολιτικῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπαρκῶς μαρτυροῦσα, περὶ τῆς παιδείας καὶ τῆς σοβαρότητος αὐτοῦ ἦν δὲ ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, ὡς τῶν βιβλίων του ἡ κατάστασις μαρτυρεῖ, οὐχὶ στολισμὸς τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἐνεργὸν κεφάλαιον.

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ:

Κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1852, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ιδρύσῃ πολιτικὴν ἐφημερίδα, ἥτοι ἐφημερίδα μεταδίδουσαν πολιτικὰς εἰδήσεις χωρὶς εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν. Ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἢ ἀποποιηθῇ τὴν ἀδειαν ἐὰν εὐηρεστεῖτο, χωρὶς νὰ φέρῃ τοὺς λόγους.

Ἐὰν ἡ ἀδεία ἐδίδετο οἱ ιδιοκτῆται τοῦ φύλλου ὑπεχρεοῦντο νὰ καταθέτωσι 50,000 φρ. ὡς ἀσφάλειαν διὰ τὰ πρόστιμα εἰς τὰ ὅποια ἡ ἐφημερίς ἠδύνατο νὰ καταδικασθῇ.

Πᾶσα πολιτικὴ ἐφημερίς ὑπέκειτο εἰς φόρον εἰς λεπτῶν κατ' ἀντίτυπον· ὁ φοβερός οὗτος φόρος λίαν ἀνεχαίτιζε τὴν κυκλοφορίαν μεγάλου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων.

Δι' ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ἡγεμόνος, τῶν ὑπουργῶν, τοῦ κλήρου, τῶν ἀρχῶν, ἢ οἰονδήποτε ὑπαλλήλου, διὰ ψευδεῖς εἰδήσεις, δι' αὐστηράς κρίσεως κατὰ ἐπισήμου τινος πράξεως, δι' οἰονδήποτε δυσάρεστον εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν, ἡ ἐφημερίς ὑφίστατο παραινέσεις, μετὰ δύο παραινέσεις ὑφίστατο παῦσιν δύο μηνῶν, καὶ μετὰ τοῦτο παντελῆ κατάργησιν. Ἐφ' ἑσσεὶς τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐπετρέπετο ἡ θέλησις τοῦ ὑπουργοῦ ἦτο νόμος, καὶ οὐδεμία κατὰ τοῦτου ἀντίστασις ἐπετρέπετο. Ἐὰν ἡ κυβερνήσις προστίμα, ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ ἄλλως πως· ἠδύνατο νὰ καταδιώξῃ μίαν ἐφημερίδα ποινικῶς (ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκδότου, τοῦ τυπογράφου, καὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ προσβλητικοῦ ἄρθρου) ἐνώπιον τοῦ Πλημμελιοδικείου, καὶ ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῆς «διεγέρσεως τῶν πολιτῶν εἰς μῖσος ἢ περιφρόνησιν κατὰ τῆς κυβερνήσεως.» Τυπογράφος, ἐκδότης καὶ ἐφημεριδογράφος καὶ οἱ τρεῖς ὑπέκειντο εἰς καταδίωξιν, καὶ εἰς τιμωρίαν προστίμου ἢ φυλακίσεως. Τὸ πρόστιμον ἐποίκιλλε μεταξὺ 50—10,000 φράγκων ἡ δὲ φυλακίσις ἀπὸ 7 ἡμέρας ἕως 2 ἔτη. Τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον δὲν ἐδίκαζε τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου, καὶ ἐπομένως πᾶσα καταδίωξις ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἐπέσυρε καταδίκην. Κατὰ τὰ δεκαπέντε ἔτη τὰ ὅποια παρήλθον ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας, κατεδιώχθησαν ἴσως, περὶ τοὺς 200 ἐφημεριδογράφοι διὰ τολμηρότητα γλώσσης ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσι τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ λυπηρὸν ἐστὶ τὸ γεγονός ὅτι οὐδεὶς τούτων ἠθωώθη.

Οἰαδήποτε φιλολογικὴ ἐφημερίς νῦξιν ἀπλῶς ποιουμένη περὶ πολιτικῶν, ὑφίστατο ἄμεσον παῦσιν, καὶ ὁ ἐκδότης αὐτῆς κατεδικάζετο ἄμετατρέπτως εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν. Οὐδεμία πλὴν πολιτικῆς ἐφημερίδος ἐπετρέπετο νὰ δημοσιεύῃ εἰδοποιήσεις· ἡ παράβασις τοῦ νόμου τούτου ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τῆς ἐφημερίδος καὶ τὴν φυλάκισιν τοῦ ἐκδότου, μετὰ καὶ προστίμου. Οὐδὲν ἄρθρον ἠδύνατο νὰ δημοσιευθῇ ἐν πολιτικῇ ἐφημερίδι χωρὶς τῆς ὑπογραφῆς εἰς τοῦ συγγραφέως εἰς τῆς τοῦ ἐκδότου, ὅστις καθίστατο αὐτοδικαίως ὑπεύθυνος διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ ἄρθρον κατεχωρίζετο εἰς μὴ πολιτικὴν ἐφημερίδα, ὁ συντάκτης καὶ οὐχὶ ὁ συγγραφεὺς προσβλητικοῦ ἄρθρου, ἠθύνετο. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη ἔφερεν εἰς δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς συνέβη εἰς τὸ *Evénement* τὸ 1866, ὅτε ὁ συντάκτης, καίτοι ἀπὸ τῶν Παρισίων, κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν δι' ἄρθρον τὸ ὅποιον ἄλλος κατεχώρησεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ νόμος τοῦ 1852 ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν νὰ διατάξῃ τὴν κατάσχεσιν οἰονδήποτε φύλλου τὸ ὅποιον ἤθελε, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν αὐτοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὅσον δῆποτε χρόνον ἤθελε, καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε πρόσφασιν, ἥτοι ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ μίαν ἐφημερίδα, χωρὶς ἐμπόδιον, ἀρκεῖ νὰ εὐηρεστεῖτο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Νεώτεροι νόμοι ὀλίγον τι ἐμετρίασαν τὰς ἀσπλάγχχνους ταύτας διατάξεις. Εἶναι τῶρα δυνατόν νὰ ιδρυθῇ ἐφημερίς χωρὶς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ· τὸ ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων δικαίωμα ἡλαττώθη ἀπὸ 6 εἰς 3 λεπτὰ κατὰ φύλλον. Τὸ σύστημα τῶν παραινέσεων κατηργήθη· καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι· κατηγορούμενοι διὰ παραβάσεις τοῦ τύπου δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς φυλάκισιν, ἀλλ' εἰς πρόστιμα καὶ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πέντε ἔτη.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΗ'.

Ἡ χρῆσις τῶν φύλλων.

Μία χρῆσις τῶν φύλλων, εἶναι, ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν, ἡ παροχὴ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα. Ἐν θερμῷ καιρῷ ὁ ἀήρ θὰ ἦτο ξηρότατος καὶ δυσάρεστος ἐὰν τὰ φύλλα δὲν ἔπνεον ὑγρασίαν ἐκ τῶν πόρων αὐτῶν. Τοῦτο γίνεται φανερόν ὅταν ἐν θερμῇ ἡμέρᾳ ὁδοιπορεῖ τις διὰ μέσου ἀμμώδους πεδιάδος· ἐνθὺ δὲν ὑπάρχουσι φύλλα πλὴν ὀλίγου χόρτου. Ἐνταῦθα οὐδόλως ἀποπνέεται ὑγρασία δι' ἧς νὰ ἐλαττωταί ἡ θερμότης τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις ἐκ τοῦ καίοντος ἡλίου.

Ἐτέρᾳ χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι ὅτι εἰσὶν εὐάρεστα καὶ ὠραία τὴν θέαν. Περὶ τούτου ἐλάλησαμεν ἐν ἐτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ἐτέρᾳ χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι νὰ παρέχῃσι σκιά. Γινώσκωμεν πόσον αὕτη εἶναι ἀναψυκτικὴ ἐν